

## CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải *Đệ Tử Quy*

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

### Bài thứ 54

*[Kính chào các bạn đồng học!]*

*Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!*

Hôm qua, chúng ta vẫn đang học Chánh văn 2.1. “Cha mẹ gọi phải đến ngay”, nội dung thứ 4. “Dạy trẻ cung kính với cha mẹ thế nào?”.

*Cũng đã học xong 2 ý đầu của nội dung này, đó là:*

- *Khi trẻ gọi cha mẹ có cần đến ngay hay không ạ? Không nên;*
- *và ý thứ hai là khi con cái bất kính, thì cha mẹ phải lập tức xử lý.*

*Tiến sĩ Thái vừa giảng đây là trường hợp mà con của các bạn bất kính với ông bà. Bây giờ tôi xin chia sẻ thêm về một trường hợp khác.*

### **KHI VỢ (HOẶC CHỒNG) BẤT KÍNH VỚI ÔNG BÀ THÌ PHẢI LÀM SAO?**

*Hòa Thượng dạy để thành tựu đạo nghiệp thì phải “Với người không tranh với sự không cầu” (Tức là bạn phải buông bỏ dần được bản ngã).*

*Nhưng vì buông bỏ là cả một tiến trình, nên làm sao có thể nói là “Với người không tranh với sự không cầu” là bạn có thể làm được ngay. Không làm được, vì đây là một quá trình buông bỏ dần dần. Hay như chúng ta gọi là quá trình “Cầu nhật tân, nhật tân, hựu nhật tân”.*

*Vậy bạn bắt đầu hạ thủ công phu từ đâu? Khi bạn đối với người, đối vật, đối với việc bạn phải không được có “Tâm không chế”. Có nghĩa là: Trước đây một mực muốn chồng, con, bạn bè, đồng nghiệp phải làm theo ý mình thì giờ đây phải thay đổi; Trước đây nhất định định phần đầu mua nhà, lên lương, lên chức... thì một mực dùng mọi cách để đạt bằng được,*

thì đây chính là tâm không chế, cần phải buông bỏ, phải tùy duyên mà không được phan duyên;

Còn khi người, vật, việc đối lại với bạn, thì bạn phải học được “Tâm tan nhạt”, nghĩa là có cũng được, không có cũng được, bị người chiếm tiện nghi cũng được, bị người lấy đi các thứ cũng được, tốt xấu đều được hết. Nói nôm na là dễ tính ra và thế nào cũng được.

[Bây giờ thì làm sao?] Có một đồng học chia sẻ với tôi thế này:

Kể từ đó cô hoàn toàn không còn nói gì để “Góp ý” với chồng con khi thấy họ mắc lỗi nữa, và cô cho rằng như vậy là mình đã học được “Tan nhạt” và “Không không chế”.

Một hôm, con cô bị ốm, ông bà ngoại lên thăm cháu. Trong khi cô bế con thì chồng cô đi mua thuốc. Về đến nhà cả hai loại thuốc đều không đúng, ông bà ngoại thấy thế nhắc nhở chồng cô: “Mua thuốc cho con thì phải thận chứ”. Lúc đó chồng cô quay sang “Vặc” cả ông bà ngoại. Trước thái độ này của chồng cô, cô vẫn ngồi im không nói gì (Vì như thế là tưởng là mình học được cái tan nhạt, với không không chế là giỏi quá mà).

Sau khi cháu khỏi ốm lần đó, ông bà ngoại không lên nữa. Đến khi cô học đến đoạn “Khi con cái bắt kính, cha mẹ phải lập tức xử lý”. Lúc này cô mới nhận ra là mình đã sai. Cô bắt đầu suy nghĩ và hối hận. Ông bà ngoại ngoài việc là song thân của mình ra, còn giúp cô chăm sóc cháu suốt ngày, tiền nong thì ông bà không lấy của vợ chồng cô một đồng, mà chỉ có cho thêm. Ốm đau ông bà cũng chưa nhờ đến vợ chồng cô lấy một ngày. Vậy mà cô để chồng mình mắng cả ông bà, trong khi cô là con để không nói lấy một lời.

Cô bỗng nhớ lại một đoạn trong kinh “Đại báo phụ mẫu ân trọng Kinh” Phật có dạy: “Cha mẹ nuốt đắng nhả ngọt cho con”.

“Mẹ, cha tình non biển  
Thương con lòng chẳng nguôi.  
Nhả ngọt nào có tiếc.  
Nuốt đắng chẳng rùng môi  
Dạ mến yêu chân thật  
Ơn sâu khó đáp bồi

*Những mong con no ấm  
Mẹ đói, rách vẫn vui”.*

*Và rồi cô đã khóc, sau đó cô lập tức cùng chồng đến nhà ông bà ngoại để xin lỗi. Ông bà ngoại cũng là người có tu tập nên lượng thứ cho. Sau đó tôi có chia sẻ thêm cùng cô như sau:*

*- Thứ nhất, nước mắt nào cũng chảy xuôi, cha mẹ ông bà nào cũng thương con cháu, nhưng phải hiểu các con làm như vậy trước hết nói về cái nhân mình tạo thì về sau cái quả tự mình phải hứng. Nếu lúc ấy con có “Nghiêm khắc” với chồng thì cũng là vừa dạy con con, vừa dạy chồng thì cái tội bất hiếu này cũng nhẹ đi. Còn như đối với cha mẹ là người hết lòng vì mình nhất mà bất hiếu, bất kính vậy thì làm sao đối với người ngoài có thể thương yêu đây?*

*- Thứ hai: Học đạo như con là “Không có trí tuệ”. Vì sao? Hòa Thượng nói “Tan nhạt”, “Không không chế” là nói về mặt “Lý”, tức là trong tâm con phải bình lặng, chứ không phải nói về mặt “Sự”.*

*Có nhớ thầy Thái nói “Quát mắng không có nghĩa là tức giận” hay không? Nói về phương tiện để dạy này thì có rất nhiều. Nếu con lại thực hiện từ mặt “Sự” là không nói, không mắng con, không dạy chồng nữa thì con cái sẽ hư hỏng, chồng cũng chẳng thể nào vào “Nếp”.*

*Vì sao cần phải đưa chồng vào nếp? Vào nếp ở đây là đưa vào theo đúng đường đạo. Vì trong gia đình con, con là người học đạo nên ai là người học đạo người đấy sẽ là người thuyền trưởng, không thể “Nhường” hoặc “Đùn đẩy” “Quyền thuyền trưởng” cho người không học đạo, mà con thuyền hạnh phúc gia đình sẽ mất lái, không có phương hướng. Người cầm lái này chính là người phải lãnh “Sứ mạng” của gia đình rồi.*

*- Thứ ba: Tập tánh xấu của con người, ai sinh ra trong nhân đạo mà chẳng có, đừng bao giờ mong muốn con mình, chồng mình “Tự ngoan”, mà phải hiểu mỗi lần con, chồng mình mắc lỗi chính là cơ hội cho mình dạy con mình, chồng mình. Người xưa có câu: “Trai khôn dạy vợ, gái khôn dạy chồng”. Vì sao thế? Vì nếu không thấy đây là cơ hội thì lần sau họ sẽ mắc ở sau lưng mình mà mình không biết nên không thể chỉ dạy cho họ, và đến lúc lỗi rất nặng sẽ ảnh hưởng tới cả cuộc đời của chúng sau này, có khi còn mất cả mạng chứ chẳng chơi.*

*Cho nên mỗi một lần chồng, con mắc lỗi thì phải hiểu đây là cơ hội chứ không được sân si. Bởi vì con người không phải là Thánh hiền, mà đã không phải Thánh Hiền thì kiểu gì cũng có lỗi, nhưng mà khi biết lỗi rồi sửa thì coi như là không có gì tốt bằng. Cho nên có lỗi là tất nhiên, miễn là mình phải biết và sửa những tập tánh xấu này. Đây chính là như Tiến sĩ Thái nói là “Cách vật” tức là “Phế trừ tập tánh xấu”.*

*[Bây giờ chúng ta sẽ tiếp tục học bài hôm nay. Chúng ta đang học dở ý:]*

**Ba là: Dạy trẻ luôn nhớ ân đức của cha mẹ, tự nhiên sẽ cung kính (tiếp)**

*[Hôm nay, chúng ta sẽ tiếp tục học ý này. Bây giờ chúng ta nghe Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]*

Tôi nhớ khi chị tôi lấy chồng. Tôi là con trai duy nhất nên tôi là người giúp anh rể mở cửa. Trên đường có rất nhiều nghi lễ đón dâu. Thật ra những nghi thức đón dâu này đều có ý nghĩa của nó, trong đó có một nghi thức, khiến tôi có ấn tượng sâu sắc nhất, chính là rước dâu. Sau cùng anh rể dẫn chị tôi bái biệt cha mẹ.

Tôi đứng một bên xem lễ. Khi chị tôi và anh rể quỳ xuống, ba tôi trong chốc lát nước mắt đã trào ra. Giọt nước mắt của ba tôi trào ra, trong chốc lát nước mắt của tôi cũng trào ra. Khoảnh khắc đó, tôi cảm nhận được tâm trạng của người làm cha.

Cha chăm sóc con gái suốt hơn 20 năm, không biết đã khổ tâm biết bao nhiêu, không biết lo lắng biết bao nhiêu điều. Mỗi niệm đều hy vọng con cái sống tốt, con cái học hành tốt, con cái có thể có một nơi yên ấm.

*[Đây chính là “Cha mẹ thích, dóc lòng làm”, Chu Bi nghe chưa?]*

Hy vọng con cái sống tốt, hy vọng con cái học hành tốt, và hy vọng con cái có một nơi yên ấm.

Cho nên giọt nước mắt đó của ba là có một chút an ủi này, rốt cuộc hôm nay cũng giúp con gái tìm được nơi trở về tốt đẹp, là giọt nước mắt an ủi, nước mắt cảm động mà sự quan tâm và gian nan của cha mẹ đối với

con cái. Phải chăng là đã gả đi rồi sẽ không còn lo lắng nữa? Không phải! Mà là yêu thương bao bọc suốt cả đời.

*[Đó. Chắc là cư sĩ Châu về làm dâu thì đã cảm nhận thấy “mà là yêu thương bao bọc suốt cả đời” đối với ông bà ngoại đúng không?*

*Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]*

Cho nên trong Kinh Phật Thuyết Phụ Mẫu Đại Báo Ân Trọng Kinh có câu: “Mẫu niên nhất bách tuế, trường ưu bát thập nhi”, *[nghĩa là]* “Cha mẹ cha trăm tuổi già vẫn thương con tám chục”. Mẹ già mặc dù sống đến trăm tuổi, nhưng con cái dù có 80 tuổi, thì trong mắt mẹ vẫn là đứa trẻ của bà.

Khi nội tâm tôi cảm nhận được nỗi cực nhọc gian truân của người làm cha. Tôi nói với chính mình “Suốt đời này cũng không báo được hết ân đức của cha mẹ, tuyệt đối không thể nói lời ngỗ nghịch, nói lời bất kính đối với cha mẹ”.

*[Đấy, các bạn hãy nhớ điều đấy. Trong Đệ Tử Quy có dạy là gì ạ? Cha mẹ sai, cha mẹ lỗi thì sao ạ? Các bạn đọc tôi nghe khổ ấy ạ. “Cha mẹ lỗi, khuyên thay đổi, mặt vui tươi, lời hiền hòa, khuyên không nghe, vui khuyên tiếp, dùng khóc khuyên, đánh không giận”.*

*Các bạn thấy chưa ạ? Vâng ạ! Cho nên tuyệt đối không thể nói lời ngỗ nghịch với cha mẹ. “Khuyên không nghe”, bây giờ khuyên không nghe, chữ “Duyệt phục gián”, “Duyệt” chính là vui, là khuyên không nghe, thì khi nào khuyên tiếp? Khi nào vui khuyên tiếp. Cho nên lúc cha mẹ bạn đang sân giận rồi, mà bây giờ bạn bạn lại nghĩ rằng “Khuyên không nghe, phải cố khuyên”, bạn cứ cố mãi thì không cẩn thận là cha mẹ bạn nổi trận lôi đình lên là chết dở.]*

Vì có một phần lãnh hội này, nên tự nhiên thấy ba mình liền sinh tâm cung kính, sinh tâm hoan hỷ. Vì thế rất quan trọng là chúng ta phải luôn luôn để ân đức của cha mẹ trong lòng, thì tự nhiên sẽ **“Thành ư trung, hình ư ngoại”** (Nghĩa là trong lòng thành thực thì sự thành thực này sẽ hiện ra mặt), ngôn ngữ và hành vi cung kính của chúng ta, sẽ biểu hiện ra bên ngoài.

*[Để ân đức của cha mẹ ở trong lòng. Khi để được thì lúc nào bạn cũng sẽ giữ được cái tâm cung kính đấy. Thậm chí là khi nhìn thấy cụ ngồi ăn, tôi nhìn thấy cả một cái mái tóc bạc phơ như thế này, tôi cũng lại nghĩ đến rằng là suốt cả một cái thời gian thanh xuân tuổi trẻ, cho đến tận khi tóc bạc, vẫn là suốt đời vì con, thì lúc đấy tâm cung kính của mình lại khởi, một hình ảnh nào bạn cũng thế.]*

*Chúng ta kết thúc chánh văn 2-1 “Cha mẹ gọi phải đến ngay” ở đây ạ. Bây giờ chúng ta sẽ chuyển sang chánh văn...]*

## **2-2. “Phụ mẫu mệnh, hành vật lãn” (Cha mẹ sai, chớ lười biếng)**

### **1. Khi cha mẹ sai bảo phải làm ngay**

Chúng ta bằng lòng làm việc giúp cha mẹ thì không thể biếng nhác, đã đồng ý thì phải làm. Điều này chúng ta yêu cầu bọn trẻ lại rất dễ:

- Không phải con muốn đi tắm ư? Đi tắm nhanh.

*[Đấy, mình không chế con mình thì rất dễ, nhưng mà đối với cha mẹ thì rất dễ quên đi.]*

Mệnh lệnh của cha mẹ không được làm biếng (Cha mẹ sai, chớ lười biếng). Khi quý vị và con cái đều có chung một ngôn ngữ, chúng ta đều phải cùng nhau tuân thủ giáo huấn của Khổng Lão Phu Tử, con cái và quý vị cùng chung ngôn ngữ, như vậy rất dễ câu thông.

Nhưng chúng ta nên suy nghĩ lại, chúng ta lớn như vậy nhưng mệnh lệnh và những việc cha mẹ giao phó, chúng ta có biếng nhác chẳng?

*[Chúng ta càng lớn thì chúng ta càng biếng nhác. Còn khi chúng ta nhỏ thì cha mẹ mắng, cha mẹ hét thì cuối cùng chúng ta cũng phải làm. Nhưng mà khi chúng ta lớn lên thì càng ngày càng biếng nhác.]*

Việc mà chúng ta đáp ứng trước thân hữu, việc dễ “Bất tuân” nhất là với ai? Là với những người thân nhất với ta như cha mẹ, thậm chí là thân như chồng hay vợ.

Thân nhất với chúng ta đều là người quan trọng nhất, có ân đức lớn nhất đối với cuộc đời chúng ta, nhưng rốt cuộc chúng ta lại rất dễ không

giữ chữ tín với họ. Nguyên nhân là gì? Vì nếu bạn không giữ chữ tín với khách hàng thì không kiếm được tiền.

*[Bây giờ họ bảo: Ôi giờ ôi ngày mai, tôi lấy ví dụ như là 100 cái cái mặt hàng, thì thôi các bạn làm ngày làm đêm, ngày mai mà không có thì thất tín với khách hàng. Không có thì phải chạy ngược chạy xuôi cho nó ra thì thôi. Rồi mang đến tận nơi, phục vụ coi như là, đúng là gọi là 'Khách hàng là thượng đế'.*

*Thế nhưng cha mẹ mà sai thì các bạn lúc nào cũng là để xuống dưới cùng, và không cần nhớ. Vì sao tôi biết? Vì trước đây thì cha tôi cũng là nhiều người đánh giá ông là một nhà trí thức cũng thuộc loại gọi là có tiếng ở Hà thành, cho nên ông viết rất nhiều, ông rất cần nhiều giấy, nhiều sách. Thế mà mỗi lần ông bảo là:*

*- Hôm nay, con đi làm về mua cho cha mấy cái bút bi.*

*Thì tôi hứa Đông hứa Tây, hứa Nam hứa Bắc xong rồi ngày nào rồi tôi cũng quên. Hôm nào về cũng là hai tay không. Cụ nói lần thứ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba tôi vẫn cứ hứa và vẫn về hai tay không. Mà cụ cũng chẳng giận gì cả. Ấy thế mới dễ bất tuân nhất chứ, thế mới dễ bất tín nhất.*

*Xong có một lần cụ mới nói, cụ bảo:*

*- Khi cha mẹ đã già có những việc không thể tự làm được, vậy mà khi nói với các con, các con cứ hứa, nay hứa, mai hứa, mà chẳng phải 1 đũa, cả 4 đũa đều như thế. Vậy thì nếu như lúc cha mẹ ốm thật thì biết trông cậy vào ai?*

*Lúc đấy, bắt đầu tôi mới sực tỉnh. Và lần này thì cụ cần mua hai cái bút thì tôi mua cho 20 cái để cho đỡ. Nhưng mà rồi cuối cùng cụ lại cũng không viết kịp thì cuối cùng mực nó lại khô. Đó. Thế cụ có nói lại với tôi như thế này, cụ bảo là:*

*- Con có biết tại làm sao Đảng viên hay Đoàn viên ấy, tháng nào con cũng phải đóng Đoàn phí, Đảng phí không? Tại sao họ không thu luôn một năm đi cho nó tiện? Bởi vì cái thời gian đấy không có một cái động thái gì để nhắc rằng mình đang là người Đảng viên thì không được.*

Cho nên cái hành vi mà con mua 10 cái bút liền một lúc cũng tốt, nhưng mà bây giờ nó không hết rồi chỉ còn dùng được vài cái. Nhưng mà cái quan trọng nhất là phải luôn luôn để trong tâm là mình phải giữ lời hứa với cha mẹ, phải có hiếu với cha mẹ.

Khi mà con làm được điều đấy thì lúc đấy, đã để cha mẹ thường xuyên trong tâm như thế, thì đây chính là nhắc nhở con rằng là phải có hiếu. Lúc ấy thì bắt đầu tôi hiểu ra.

*Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]*

Nhưng không giữ chữ tín đối với cha mẹ còn có thể mượn có:

- Ôi chao, con gần đây rất bận, thật xin lỗi, thật là ngại quá!

Cho nên con người nên phản tỉnh, chúng ta càng phải giữ chữ tín với cha mẹ, thái độ như vậy mới đúng đắn.

*[Cho nên khi mà tôi đọc đến cái chỗ là không giữ được chữ tín với cha mẹ, vậy có thể mượn có. “Ôi chao con gần đây rất bận, thật xin lỗi, thật ngại quá”.*

*Không hiểu các bạn có thể không ạ? Vâng ạ, chúng ta nên rút kinh nghiệm. Chúng ta trẻ, khỏe chân, mạnh tay, nhanh nhẹn chạy đi chỗ này chạy đi chỗ khác. Khi cha mẹ đã già có những việc không thể tự làm được cha mẹ cần cha mẹ mới nhờ, vậy mà chúng ta dễ dàng quên đi.]*

Đương nhiên giữ chữ tín với cha mẹ thì cũng phải nên giữ chữ tín với tất cả mọi người.

*[Bạn thấy không? Luôn luôn mở rộng. Cho nên mới gọi là sao ạ? “Bách thiện hiếu vi tiên”, tức là cái việc mà hiếu với cha mẹ phải đặt lên đầu tiên, là cái việc thiện đầu tiên. Thế nhưng mà để cái bạn thành tựu đạo quả thì hiếu với cha mẹ là nền tảng, nhưng cuối cùng thì bạn phải nhớ là mở rộng ra tất cả các chúng sinh thì lúc đấy bạn mới thực sự buông bỏ được cái bản ngã của mình.]*

Cho nên phải giữ chữ tín với tất cả mọi người.

Hôm nay, học xong tiết học này, chúng ta nên nghĩ xem có việc gì đã hứa với cha mẹ, đến nay vẫn chưa làm thì nên làm nhanh.

Ở Thẩm Quyển có một thầy giáo, đúng lúc thầy nghe giảng, liền nói:

- Một ngày trước đúng lúc tôi trở về nhà, thấy ba tôi cầm cây dao cạo râu rất xấu. Tôi nói: “Ba à, cây dao này đã quá cũ, dùng dùng nữa để con đi mua cái khác cho ba”.

Nói xong cầm cây dao cạo râu của ba vứt vào trong giỏ rác, nhưng sau đó lại quên mất không mua. Ba tôi giận mất mấy ngày.

Cho nên khi nghe xong bài giảng này thầy đột nhiên nhớ lại. Lập tức gọi điện về xin lỗi ba và mua gấp cây dao gửi về.

*[Các bạn, tôi để các bạn một phút nghĩ xem các bạn có đang hứa gì với cha mẹ không ạ? Bạn nào đang hứa giờ tay? Không có bạn nào đang hứa đúng không ạ? Vâng ạ, Vân Chi, Đàm Tiến còn bạn nào đang hứa nữa không ạ? Hay là các bạn quên hẳn? Tôi hỏi để một cái nên các bạn cũng chẳng để cái ý của cha mẹ, nhu cầu cha mẹ trong tâm nên bạn không hề nhớ.*

*Một, không để ý đến nhu cầu của cha mẹ trong tâm nên không hề nhớ.*

*Thứ hai là các bạn thường xuyên không có giúp gì cha mẹ rồi, cho nên cha mẹ thôi chả nói nữa, nói bằng nói với đầu gối.*

*Chúng ta lưu ý ạ.]*

Hôm nay, học xong tiết học này chúng ta nên nghĩ xem, có việc gì đã hứa với cha mẹ đến nay vẫn chưa làm thì nên làm nhanh. Rốt cuộc không chỉ có một thầy, mà có một vị thầy khác cũng phát hiện mình hứa mua dao cạo râu cho ba nhưng cũng không mua. Cho nên người cần phải có người nhắc nhở. Vì thế cạnh mình cần có bạn tốt. Bạn tốt ở đâu?

*[Các bạn, bạn tốt ở đâu? Vâng ạ. Làm thế nào để bạn tốt Đệ Tử Quy có thể nhắc được bạn ạ. Vâng ạ. Sáng đọc, tối đọc nên thường xuyên kiểm điểm hành vi. Quên với cha mẹ cái lập tức nhớ ngay, “Cha mẹ sai chớ lười biếng”, mình lười mất rồi nhận lời mà không làm.]*

Nếu quý vị thường có thể xem Kinh sách thì liền có thể phát hiện mình còn có điểm nào thiếu sót.

## 2. Không đợi cha mẹ sai bảo, tự cảm nhận rồi làm

*[Đẩy cái mức thứ nhất thì là cha mẹ sai nhận lời với cha mẹ, thấp, phải làm ngay.*

*Còn chúng ta thì quá thấp tức là nhận rồi mà không làm.*

*Thế còn mức thấp nữa là không chịu nhận luôn từ đầu.*

*Mức thứ hai là không đợi cha mẹ sai bảo tự cảm nhận rồi làm. Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]*

Thời cổ đại có rất nhiều hiếu tử, họ không đợi cha mẹ sai bảo, họ có thể cảm nhận được cha mẹ cần gì, tự mình chủ động làm.

Vào thời Tam Quốc, có một người con hiếu thảo gọi là Mạnh Tông. Có thể mọi người đã nghe qua tích “*Mạnh Tông Khấp Trúc Sanh Duẩn*” (Có nghĩa là: Mạnh Tông khóc tới khi trúc mọc thành măng).

Anh ta thấy mẹ đã một thời gian dài không ăn được, đột nhiên rất muốn ăn canh măng hầm. Vì bao tử của mẹ đau lâu ngày, tỳ vị đều suy nhược, nay đột nhiên rất muốn ăn một cái gì đó, cho nên nếu như không ăn được thì thế nào? Sẽ rất đau khổ!

Vì lúc đó là mùa đông nên làm gì có măng, nên anh ta thấy thế tự mình không biết phải làm sao liền vào trong vườn tre để khóc. Hiếu tâm này, tâm chân thành này, nước mắt chảy xuống làm cảm động điều gì? Làm cảm động cây tre.

Nước mắt chúng ta từng giọt xem có thể cảm động được hay không nhé? Lúc đó là mùa đông, về cơ bản thì măng không mọc vào mùa này, nhưng vì hiếu tâm của anh ta nên “*Chân thành dẫn đến vàng đá cũng phải tan*”, trong khi tre là thực vật.

Theo tiến sĩ Giang Bồn Thắng (Người Nhật) đã nghiên cứu ra, ý niệm con người có thể ảnh hưởng đến khoáng vật, có thể ảnh hưởng tới nước. Khi con người có thiện niệm, nước sẽ kết tinh rất đẹp. Khi con người có thiện niệm, đến hồ nước rất dơ bẩn đều trở thành rất thanh tịnh, nên đại tự nhiên và nhân tâm xuất hiện sự tương hỗ lẫn nhau, liền xuất hiện động thái. Thế nên cổ đại có nhiều hiếu tử như vậy.

Vì sao có thể cảm động được cây tre, có thể cảm động được rất nhiều động vật, thậm chí cảm động cả con cọp hung hãn nhất? Đều dựa vào điều gì của họ? Đều dựa vào lòng hiếu thảo.

Kịch hay như vậy, các bậc tổ tông chúng ta diễn mấy ngàn năm. Kịch hay như vậy, chúng ta có tiếp tục giởng chằng? Nên! Chỉ cần chúng ta có thể học được lòng hiếu thảo của họ, nhất định có thể ngay trong cuộc đời chúng ta trở thành kịch hay, diễn cho mọi người cảm động rơi nước mắt.

*[À, đến đây bắt đầu chia sẻ. Hôm vừa rồi tôi bị ốm, tối hôm ấy tôi sốt. Sáng ngày hôm sau con dâu tôi bảo với tôi là:*

*- Mẹ ơi mẹ, hôm nay con xin nghỉ ở nhà để con chăm mẹ.*

*Thế tôi:*

*- Ừ.*

*Con gái tôi cũng bảo với tôi là:*

*- Mẹ ơi mẹ, sáng nay con xin nghỉ ở nhà để chăm mẹ.*

*Tôi bảo:*

*- Ừ.*

*Mặc dù tôi ốm cũng không phải mấy nhưng tôi cũng muốn là một thành tựu cái tâm hiếu cho các cháu, thứ hai là để chúng nhớ.*

*Con dâu tôi thì bắt đầu:*

*- Mẹ ăn gì?*

*Tôi bảo:*

*- Mẹ không ăn. Mệt!*

*Con dâu tôi bảo:*

*- Thế mẹ ăn gì chứ lại không ăn?*

*Tôi bảo:*

- Vậy cháo.

Thế là đi đặt cho tôi một nồi cháo, một đĩa hoa quả cắt ra ngon lành, mang lên, rồi là nước cam, cả ngày hôm đấy cứ loay hoay.

Con gái tôi thì sao? Sau khi thấy em dâu làm các việc thì con gái tôi:

- Thôi, thế bây giờ chắc chẳng có việc gì, con lại xin phép mẹ con đi làm.

Tôi cũng:

- Ừ.

Thế sau ngày hôm đấy về tôi mới gọi con gái vào. Tôi bảo:

- Vào đây! Con có nhớ Đệ Tử Quy dạy là “Cha mẹ bệnh nếm thuốc trước, ngày đêm hầu không rời bước”. Vì sao lại “Không rời bước”? Không phải là mẹ nói là mẹ không ăn thì thôi tiện quá đi luôn, mà phải ở luôn bên cạnh để xem cha mẹ lúc ấy có cần gì. Người ốm thì ai mà muốn ăn, thì bây giờ bảo “Không ăn” một cái là đi liền.

Thế lúc đấy tôi mắng như thế thì con dâu vừa đưa 1 bát cháo. Ăn xong, tôi bảo:

- Vậy cái khăn mặt đâu? Vì hôm nay mẹ dặn mua.

Con gái tôi bê ra cái khăn mặt đưa cho tôi còn nguyên cả cái tem.

Bố cháu mới gắt lên là:

- Thế không biết là đem vò để cho mẹ à?

Cắt cái tem ấy ra mang đưa cho mẹ. Lại cái khăn lạnh. Đang ốm.

Thế có biết là “Cha mẹ bệnh nếm thuốc trước” là vì sao không? Là vì phải cần cái nước ấm. Vậy cái khăn mặt cũng thế. Khi mẹ đang sốt thì phải cần cái khăn mặt mình phải vò cho mẹ ấm. Bởi vì thường xuyên không để Đệ Tử Quy trong tâm. Lần thứ ba sau khi lau mặt xong lấy cho tôi một chén nước:

- Để con lấy cho mẹ cốc nước.

Bố cháu bảo:

- Lấy cho mẹ nước đi!

Đến lúc lấy một cốc nước lại cốc nước lạnh. Tôi uống vào lúc đấy là vì người nó ngấy ngấy sốt là lạnh hết, nhưng tôi uống không nói câu nào nữa, bởi vì bây giờ mà nói nữa thì con mình sẽ bị tràn. Không nói nữa.

Hôm sau tôi mới nói:

- Con có biết ngày xưa ông ngoại con khi ốm nằm trong viện, mẹ vào mẹ hỏi “Cha ăn gì không?” thì ông ngoại con bảo “Không. Không ăn gì!”. Hỏi gì cũng không ăn.

Lúc đấy tôi còn nhớ là 9 giờ rưỡi tối mà cha không ăn. Ngoài đường thì mưa gió sấm chớp ầm ầm, mà hỏi không ăn gì. Tôi nghĩ mãi ra đủ món, cuối cùng tôi bảo: “Vậy thì cha ăn phở, con mua!”. Cụ im im. Cụ bảo: “Nghĩ”.

Tôi nói với cư sĩ Hằng là:

- Tối hôm ấy, bố và mẹ đi xe ô tô khoảng 10 con phố mới mua được một tô phở mang về để đưa cho ông ăn. Ông ăn xong ông bảo là khỏe hẳn ra, mà dưới trời gọi là mưa gió cho nên các hiệu phở 10 giờ họ đều đóng cửa hết rồi, đi khoảng 10 con phố mới mua được.

Vậy thì cái việc mà thực hiện Đệ Tử Quy, mà các bạn không để trong tâm thì các bạn có thực hiện được không? Không thực hiện được.

Vậy thì con học Đệ Tử Quy như thế này là không được. Mà con biểu pháp ra như thế này thì các con con nó sẽ theo như thế. Con hãy nhìn em Châu đấy, khi mẹ bảo không ăn thì em ý bảo: “Vậy thì để con nấu cháo”. Mẹ bảo là: “Thôi”, bởi vì tính mẹ không cầu kỳ. Mẹ bảo: “Thôi cháo chỉ cần lấy cái gói cháo ăn liền xé ra xong rồi đưa vào cho mẹ ăn cũng được” thì em ý không. Em ý nấu cà rốt rồi là khoai tây, rồi là những cái gì gì nữa là thành một cái bát cháo rất là ngon đưa lên, thì cuối cùng một bát ăn hết mẹ lại ăn thêm nữa bát nữa là mẹ bảo: “Mẹ khỏe hẳn ra”.

Cho nên mới gọi là: “Cha mẹ bệnh ném thuốc trước, ngày đêm hầu không rời bước”. “Không rời bước”! Chứ không phải thấy bảo “Thôi” một cái là thôi tiện quá đi luôn. Các bạn nên lưu ý.

Và ngày hôm sau thì cư sĩ Hằng, sau đấy thì khóc và bảo tôi rằng là:

- Con xin tri ân mẹ, con cảm ơn mẹ vì mẹ đã chỉ lỗi cho con vì bản thân con không nhìn ra được cái lỗi này.

Ngày hôm sau thì cư sĩ Hằng nghỉ ở nhà, và cư sĩ Minh Châu thì đi làm. Tôi bảo:

- Minh Châu đi làm, hôm nay mẹ cũng đỡ rồi.

Về sau tôi cũng nói với chồng tôi là:

- Không phải em ốm nặng, nhưng nếu như ngay từ bây giờ không rèn cho các con nó nhớ về Đệ Tử Quy từng câu từng chữ thâm nhập để mà hành thì đến khi mình ốm nặng thật nó cũng sẽ vào hỏi một câu là: “Mẹ ăn gì? Bố ăn gì?”. “Không ăn, thôi”. Cũng không cần biết là uống thuốc gì.

Cứ hỏi tôi. Tôi bảo Minh Châu, thì cuối cùng là Minh Châu lên cũng hỏi tôi. Tôi bảo:

- Mẹ sốt thế này mẹ chỉ cần mấy cái lá.

Cái lá mà nói với cô Nhân với lại Huyền đấy. Tôi sốt thế tôi cũng chỉ có mấy cái lá, không một viên thuốc kháng sinh. Mấy cái lá. Thế sau đấy thì là tôi mệt thì Minh Châu hỏi:

- Vậy mẹ cần gì nữa không?

Vậy tôi chỉ cần có mấy viên B1.

Thế con dâu thì biết hỏi các thứ, thế con gái thì lại nghĩ thôi con dâu đã xong rồi thì mình không có cần trách nhiệm. Nhưng trong lòng thì không hề biết mình đang mắc lỗi. Cho nên đến khi tôi chỉ ra thì lúc ấy mới bảo:

- Con xin lỗi mẹ, con xin tri ân mẹ, vì mẹ đã chỉ cho con biết được khuyết điểm của con. Không thì con không thể nào con tự nhìn thấy được khuyết điểm của mình.

*Cho đây mới nói là: “Không đợi cha mẹ sai bảo tự cảm nhận rồi làm”. Chứ không bạn thực hiện câu đầu bảo: “Cha mẹ sai không được lười biếng”. Bây giờ hỏi rõ ràng rồi. Lúc đầu còn cãi tôi:*

*- Con hỏi mẹ bảo mẹ không ăn gì, mẹ không cần gì!*

*Thế tôi mới bảo là:*

*- Ủ, người ốm thì bao giờ cũng như thế. Nhưng mà thế nào là không rời bước? Và phải cảm nhận xem cha mẹ cần gì để mà mình làm.*

*Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]*

Thế nên khi mẹ anh ta ăn canh măng hầm này xong thì bệnh liền lành.

*[Tôi chẳng cần ăn canh măng hầm, tôi chỉ cần ăn một bát cháo con dâu tôi nấu, xong thì tôi thấy khỏe lên tôi lại xin thêm nữa bát nữa là đến ngày thứ 3 là tôi khỏe mạnh bình thường hoàn toàn. Lần này rất nhanh, người có lòng hiếu thảo. Các bạn phải nhớ, đối với cha mẹ thì thầy Thái dạy, Hòa Thượng cũng dạy:*

*- Thứ nhất là “Dưỡng phụ mẫu chi tâm”. Phải biết được cái tâm của cha mẹ cần cái gì, thích cái gì mà mình phải cố gắng mình làm.*

*- “Dưỡng phụ mẫu chi thân” là khi cha mẹ, thân thể, cái thân tứ đại này mà ốm đau mỗi mệ, thì phải biết được là từ ăn uống sinh hoạt làm sao đấy để cho cha mẹ cái thân tứ đại này, phải được khỏe mạnh.*

*- Cuối cùng mới là “Dưỡng phụ mẫu chi chí” là giúp cho cha mẹ thành tựu đạo quả.*

*- Thế thì “Dưỡng phụ mẫu chi tâm” bạn không cần quan tâm là cha mẹ bạn cần cái gì, “Dưỡng phụ mẫu chi thân” thì cũng không cần nốt. Cuối cùng, còn “Dưỡng phụ mẫu chi chí” thì là cũng không làm nốt là bởi vì là mẹ bạn hiểu đạo rồi. Thế thì cuối cùng ba cái dưỡng ấy bạn đều không làm vậy thì cái chữ Hiếu này bạn treo ở tít trên 9 tầng mây.*

\*\*\*

*Vâng ạ, thời gian của chúng ta đã hết, bài chia sẻ của chúng ta xin tạm dừng ở đây.*

*Chúc bạn:*

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy,  
Hành đúng từng câu chữ,  
Nội hóa tâm cung kính,  
Là bạn được thân người.*

*Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai. Xin cảm ơn !]*

\*\*\*